



Դանիել Վարուժան

Օրհնյալ ես դու ի կանայս

Մարիա՛ն, այս անկողնին վրա երբ նրստիս
Ու ես առջևդ, գորգին վրա ծընրադիր,
Համբուրեմ խաժ երակներն
Այդ ձեռքերուդ՝ որոնցմե լույս կը ծորի,
Մարիա՛ն, տաք շրթունքներուս տակ կը զգամ
Էա՛կ մ'որ, լուռ, արյունդ ումպ ումպ կը խըմե,
Այն գիշերեն՝ երբ մագերդ այդ բարձին վրա
Անփութորեն լեցուցած՝
Ծոցդ հաճույքին բացիր, և բուռն հաճույքեն
Քըրտինք մ'առատ քունքերեդ ի վար հոսեցավ,
Եվ կուսությունդ մեռավ
Արգանդիդ մեջ և աչքերուդ երկնաթույր,
Այն գիշերեն՝ թարթիչներեն կոպերուդ
Մե՛ղրը ծորեց, դուն եղար
Հեզահամբույր, լրռակյաց,
Ձյունափետուր դուն աղավնյակը եղար՝
Որ արևուն տակ կը ծկըված՝ կ'երագե
Բույնին վրա շինվելիք...
Կը դիտեմ, արդ, քաղցրիկ հյուծումը դենքիդ
Եվ բաց շապկիդ մեջեն ծիծերդ՝ որոնց մեջ
Կը բաժնըվի կյանքըդ և դուն
Բաժնըվելով մա՛յր կ'ըլլաս:
Մեն մ գարկին մեջ երակիդ՝ ես կը զգամ

Տրոփյունը նո՛յն իմ սրբտիս
Եվ բողբոջունը արյունիս ծաղիկին՝
Որուն բուրունը կ'արբեցնե զիս և քեզ
Եվ սերն է մեր երկուքին:
... Օրհնյա՛լ ըլլաս, Մարիա՛մ,
Դ-ն՛ն որ անհուն գորովով
Կողերդ ինձի կու տաս, և ոսկրը՛դ ` ուրիշ
Ոսկրի մ'համար կը քամես,
Դ-ն՛ն՝ որ կ'ըլլաս ամենեն
Մաքուր ակոսն՝ ակոսներեն բեղնավոր,
Ու ամենեն շրքնաղ թաղարը՝ բոլոր
Թաղարներեն շուշանի՝
Օրհնյա՛լ ըլլաս հավիտյան:
Դ-ն՛ն՝ որ, ըզգոն, կը կըրես
–Խեփորին մեջ ինչպես մարգրիտ մը ազնիվ–
Աստվածատիպ Մարդը խորն այդ արգանդիդ՝
Օրհնյա՛լ ըլլաս, Մարիա՛մ...